

ДЪЖДЪ

Моя едра жена, моя топла и родна земя,
прехъстенъ отъ звъна на пръста, отъ вика на
пустинитѣ влюбени,
тича тъменъ дъжда и разголилъ космата снага
ще преспи тази нощъ, ще лежи въ твоитѣ пламнали
угари.

Грѣятъ люспи въвъ кръвъ и дълбоки зелени очи
и кафявия лъчъ отъ плътта на дъжда и на дявола,
ахъ, разкрий свойта грѣдь и гори въ вѣчността и
кънти,
моя родна земя, моя прѣстъ, моя радостъ запалена.

Колко черна любовъ, колко черна зелена вода
и потоци отъ мракъ преминаватъ и тѣтнатъ въвъ
глината,
като бѣсенъ възторгъ, като бунтъ тѣтне днеска дъжда
и цѣлува и пѣй и ридае и свѣти въ пустинята.

Моя едра жена, моя родна и черна земя,
приеми го и пѣй въвъ пригрѣдкитѣ топли и пламнали
като тъменъ жребець, като мжжъ иде днеска дъжда,
и ликува прѣста и танцуватъ дървета и камъни.